
taak volbracht te hebben, maakt daarom een eind aan het gebruik van de hem verleende faculteiten, en vraagt de Minderbroeders aan het verzoek van Kraaijvanger te willen voldoen. Tegelijkertijd vermoedt hij, dat de omkeer niet het einde van het probleem zal zijn: 'Zijn gemoed is ontzettend geschokt, het diepe besef van de boosheid zijner stappen heeft hem als verpletterd, hij is inderdaad ziek. Doch de tijding van naar het klooster te mogen wederkeren zal hem opbeuren, en hij zal er zich heen spoeden. Voor dezen oogenblik heeft de Eerw. Vajer Sprengers hem in huis genomen, en daar wacht hij Uw antwoord. Dit laatste met den meesten spoed te gemoet durvende zien ...'.

De gewenste haast kon niet gemaakt worden. Als waarnemend provinciaal kon Ebben dat, in een zo belangrijke zaak, niet namens zijn provinciaal – die naar Italië was vertrokken voor het eerste generale ordeskapittel sinds 1768 – zelfstandig beslissen. Hoelang Kraaijvanger op antwoord heeft moeten wachten, laat zich bij het ontbreken van de antwoordbrief niet vaststellen. En ook niet hoelang hij bij pastoor Sprengers van de Minderbroedersstatie te Haarlem gastvrijheid bleef genieten. Gezien de vermelding in het eerder gegeven overzichtje 'wordt in April 57 bij onze Paters te Haarlem opgenomen', lijkt hij daar op een gegeven moment vertrokken te zijn. Naar Weert? Het lijkt van niet, al weten we niet precies op welke gebeurtenissen de zinnen slaan in een volgende brief van bisschop Van Vree aan de teruggekeerde provinciaal De Bruin d.d. 13 november 1856 (N° 3373): 'Op hetgene UWHEerw. mij omtrent pater Kraaijvanger gemeld heeft, was ik voorbereid. Ik geloof nu ook, dat een leven in het klooster niet wel gaan zal. Doch mijn faculteiten ten zijnen aanzien houd ik voor afgeloopen en nu krachteloos. Toen hij van Medemblik hier kwam, geleid door den pastoor ... , meende ik ... , een geheele omkeer'²⁷ Daarin was Van Vree gesterkt, doordat Kraaijvanger toen 136 gulden afgaf, die hij bij zijn vertrek naar Leiden wederrechtelijk uit Oudewater had meegenomen. Hij twijfelt nog niet aan Kraaijvangers toenmalige oprechtheid, 'doch het spijt mij dat die goede gezindheid nu weer gedeeltelijk verdwenen is'.

Van Vree geeft in overweging, Kraaijvanger een verlof te geven *bestendig* buiten huizen van de orde te vertoeven. Volgt beklag over uitspraken van pater Derks te Delft, inzake de omzetting van de staties in *territoriaal-omschreven* parochies. De reguleren meenden bij de omschrijving van parochiegrenzen, en daarmee de toewijzing van aantallen communicanten, onderbedeeld te zijn. Maar daarover zouden ze volgens de bisschop niet mogen klagen. Op 10 december 1856 verleent provinciaal de Bruin inderdaad het voorgestelde verlof, in goed Latijn gesteld. Kraaijvanger mag gaan naar een hem welgevallige plaats, en daar blijven zolang de pro-

Kraaijvanger kan zich met voorbijgaan van zijn provinciaal tot de nuntius gewend hebben, waarna deze de provinciaal en de bisschop raadpleegde alvorens een heel eigen voorstel tot oplossing richting Rome te doen.

²⁷ Van Vree had Kraaijvanger na de absolutie kennelijk naar Medemblik gestuurd.